se terminase de două zile războiul între noi
Elena venise de la muncă
și-și făcea în dormitor lecția de muzică pe partituri
și eu, din bucătărie – ce milă m-a luat
mai devreme de doi slăbănogi la vreo 35
boschetari, dar curați, cu haine ok
unul îi zicea celuilalt, și păreau prieteni de mult
ca și căsătoriți cumva, din ton
da, bine că tu nu sugi pula, tu nu ți-o iei în cur
și celălalt a mormăit nu știu ce
pe urmă, la semafor
era seara tîrziu, strada pustie, vînt
înfrigurat și amărît, tot el, bine, lasă
dacă vine ăla, fac eu

ce bine-i toamna că simt mila
i-am spus Elenei și pe urmă
ăsta-i chiar un vers bun și ea
da, păcat că trebuie să-l dezvolți

m-am întîlnit cu Marius Ștefănescu
din gașca fracturiștilor, care s-a călugărit
la piața de Crăciun, lîngă Universitate
mă duceam să-mi iau un gram de iarbă
n-aveam chef de droguri, m-am scîrbit
de ciudățeală, de frigul chimic și de toate
dar ce altceva să fac într-o seară de iarnă

mi-a plăcut să mă văd cu Marius Ștefănescu
are ochii triști și vii și e blînd
bîrfește călugării de succes, de talk-show
și-i invidiază admirativ pe cei din pustie
nu-l mai văzusem de nici nu știu cînd
am vorbit mult,
ne-am dus înghețați spre metrou
eu spre dealer, el în Giulești, unde are chilie

După 10 ani, e tot în Berlin, unde s-a mutat la 22 de ani, în anul în care am venit și eu pe acolo. Atît de frumoasă, subțire, cu un ochi mort, care-o făcea și mai specială, entuziastă și furioasă, ambele cu intensitate, mereu în gardă – și acum la fel, dar mai stins, mai matur. Am tovărășit împreună vreo 4 luni, aveam 29 de ani, mă lăsasem de băutură și mă apucasem de droguri. Mergeam cu ea în cluburi, unde intra pe listele DJ-ilor, care o plăceau mult, ieșea în evidență chiar și în Berlin, o dată un puști iranian cu bani, care îi făcea chefurile, ne-a spus că părem pe LSD tot timpul, aveam ceva asemănător, poate de aia nici nu ne-am cuplat pînă la capăt, o singură dată, cînd dormeam împreună, am atins-o și mi-a îndepărtat mîna, dar sigur eram îndrăgostiți cumva unul

de altul, am văzut și la ea cîteva semne, deși se ascundea bine și era chiar ostilă de atîtea ori, iar eu am probleme să cred că e ceva dacă nu văd clar. De fapt cred că făcea ca mine, păstra distanțe mentale mari, ca să se protejeze. Totul era frumos și mistic, bîntuiam prin oraș prin zilele întunecate de toamnă și iarnă, prin trenuri și locuri cu oameni noi și mă și simțeam ca o fantomă, postum, e greu de explicat cuiva așa o stare dacă n-a trăit-o, dar eu o știu de mic, e starea de visătorie în care mă simt cu adevărat acasă, nu o visătorie psihedelică neapărat, dar o rupere de tot ce-i în jur, atît de profundă, că, dacă văd ceva din realitatea exterioară, ce văd are aură. Cînd am ajuns la ea, L. tocmai își dăduse demisia din jobul de gunoieră la clubul Berghain, unde se angajase în primul rînd pentru drogurile pe care le găsea pe podele. Nu s-a urîțit, deși se văd nopțile ultimilor zece ani pe tenul ei, dar poate după abstinențe lungi ar arăta mai proaspătă. Altfel, e tot așa de fermecătoare, cu vocea încărcată de o suferință aristocratică, ca o alintare sublimată și intuiește orice cu aceeași acuitate. Dar pe la trei dimineață, după ce am fumat cu ea mult hașiș, în timp ce vorbeam în bucătărie la

distanță de un pas mare unul de altul, cînd s-a lăsat pe spate, am văzut-o pe alta. Era o cu totul altă femeie, cu alte trăsături și vocea cumva diferită. O femeie mai banală și mai pămînteană, dintr-un orășel de provincie, care a renunțat total la sofisticare și vorbește normal și așezat, realist și așa mai departe. Aproape că o și știam pe femeia aia, sau cel puțin tipul ei, iar ce spunea și tonul pe care vorbea erau diferite de cele obișnuite ale lui L. Dacă a fost o halucinație, a fost una lungă și ciudată, dacă pot să zic așa, ciudată pentru că era foarte firească, fața cealaltă stătea acolo perfect, nu erau contururi schimbătoare, nu se transforma și în altceva, doar dacă se ducea L. înainte cu corpul, îi apărea fața pe care-o știam, dar și atunci se ducea iar în chipul provincial, de care de altfel îmi plăcea. Nu m-am speriat deloc, nu m-am gîndit că am înnebunit, cum nu mă mai gîndesc de mult la asta, pentru că văd fapte obiective, văzute și de alții, dar m-am gîndit că-i văd umbra, ceea ce o să devină? sau cea de care s-a ținut departe. Asta scriam despre o parte din perioada aia într-o ficțiune pe net – mi se pare comic acum că mi-era frică de ea, dar ce calde mi se păreau prin contrast gesturile ei pozitive: